

[Poul Dam.]

ved adskillige lejligheder. Vi tror, det er rigtigt over for borgerne, over for vælgerne, at det bliver fuldstændig klart, hvorfra de politiske partier får deres penge, enten det er fra den ene eller den anden form for organisation, eller det er fra privatfolk, eller det er den tredje mulighed, hvorigennem visse partier kan få deres penge; jeg tror, det er af betydning for vælgerne, at man får noget at vide om, hvorfra pengene kommer til det politiske arbejde. Det er ikke bidragyderne, jeg tænker på; jeg ved ikke, i hvor høj grad de behøver at skjule sig — de fleste af dem gør det vist ikke — men vælgerne har krav på en vis interesse her.

Men jeg skal gentage min tak; jeg er glad for den modtagelse, lovforslaget har fået, og jeg håber på, at udvalget kan nå frem til et resultat.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne sige, at vi fra justitsministeriets side naturligvis kan love at være parat med den tekniske assistance, der er fornøden.

I anledning af nogle af de udtalelser, der kom frem, vil jeg gerne nævne, at der allerede i øjeblikket fra det offentliges side gøres overordentlig meget for soldaterne både med hensyn til soldaterhjemmene og med hensyn til udviklingen af de forskellige fritidsaktiviteter; det er jo noget, der vokser og bliver mere og mere udbygget.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg ikke finder det nødvendigt med kontrol af de politiske partiers indsamlinger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Efter at medlem af folketinget *Lembourn* har meddelt, at han fra og med den 20. december 1969 atter kan give møde i tinget, er han af vedkommende gruppe udpeget til medlem af udvalget angående forslag til lov om Danmarks Journalisthøjskole og Institut for Presseforskning, udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om ungdomsklubber m. v. i Grønland, ombudsmandsudvalget og udvalget angående videnskabelig forskning i stedet for *Elmerkjær*.

Til medlem af udvalget angående forslag til lov om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v. i stedet for *Poul Nielsen*, der har ønsket at udtræde af udvalget, har vedkommende gruppe ligeledes udpeget *Lembourn*.

Den pågældende er herefter valgt.

I skrivelse af 7. d. m. anmoder undervisningsministeren om, at der må blive valgt et nyt medlem af Rask-Ørsted Fondets bestyrelse for den resterende del af valgperioden 1. november 1967-31. oktober 1971 i stedet for folketingsmand Niels Matthiasen, der har ønsket at udtræde.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om „Fondet til fremme af teknisk og industriel udvikling“.

Statsministeren nævnte i sin redegørelse ved folketingets åbning, at regeringen i denne folketingssamling ville fremsætte forslag til en lov, der åbner mulighed for, at „Statens lånefond for erhvervsforskning“ udvider sit virkefelt. Selv har jeg under debatten her i tinget den 7. november 1969 ved første behandling af „forslag til folketingsbeslutning om fremme af forskning og produktudvikling i erhvervslivet og fremme af kontakten mellem erhvervslivet og forskningen“ foreløbigt omtalt regeringens planer i denne henseende.

[Handelsministeren.]

Med det foreliggende lovforslag søges disse intentioner nu ført ud i livet. Inden jeg går ind på enkelthederne i lovforslaget, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om den problemkreds, som forslaget tager sigte på.

Sammenhængen mellem den erhvervs-mæssige og særlig den industrielle udvikling og den tekniske forskning har været i centrum af de senere års erhvervspolitiske debat. Medens industrien i sin oprindelse først og fremmest var råvare- og arbejdskraftorienteret — forekomster af kul og jern og tilgang af billig arbejdskraft gav basis for industriel udvikling — har man i de senere år i stigende grad erkendt, at den moderne, avancerede industrielle udvikling først og fremmest er betinget af den tekniske forskning og af industriens evne til at udnytte indvundne forskningsresultater både fra grundforskningen og fra den tekniske målforskning.

Den proces, hvorigennem forskningsresultater udnyttes til industriel produktion, og som i den moderne terminologi betegnes som „den industrielle innovation“, er både lang og kompliceret. Den omfatter en kæde af tekniske, finansielle og kommercielle led, der strækker sig fra det i laboratoriet indvundne forskningsresultat frem til markedsføringen af et nyt produkt eller anvendelsen af en ny produktionsproces.

Der er således tale om alle trin fra grundforskning, målforskning, opfindelse, markedsundersøgelse, udvikling og fremstilling af prototyper til produktion og markedsføring. Men netop fordi innovationskæden er både lang og besværlig, er det af afgørende betydning, at dens mange faser gennemløbes så hurtigt som muligt. At finde midler, hvorigennem man kan afkorte den tid, det tager for de industrielle virksomheder at gennemløbe innovationsprocessen, er et centralt industripolitisk problem.

Den hastigt accelererende industrielle udvikling understreger dette forhold. Servan-Schreiber nævner i sin meget omtalte bog „Den amerikanske Udfordring“, at det tog 112 år, før opfindelsen af fotografiet blev udnyttet industrielt. Den tilsvarende periode for en række nyere opfindelser var for telefonen 56 år, radioen 35 år, radaren 15 år,

fjernsynet 12 år, transistoren 5 år og mikrokredsløb 3 år.

Hertil kommer, at gennemførelsen af tekniske fremskridt og markedsføringen af nye produkter er blevet stedse mere kapitalkrævende og risikobetonet. Dette gælder ikke alene for den teknisk mest avancerede del af industrien, for hvilken disse problemer selvfølgelig har særlig stor betydning, men det bør understreges, at det mere eller mindre gælder for al industri, at den konkurrencemæssigt er afhængig af den indsats, der gøres på forsknings- og produktudviklingsområdet.

I de industrielt udviklede lande har man i stigende omfang interesseret sig for denne problemkreds. Den tekniske forsknings vilkår og omfang, innovationsprocessens forskellige led, er blevet analyseret med sigte på at gennemføre foranstaltninger med det formål at give virksomhederne så gunstige vilkår som muligt for at udnytte forskningsresultaterne og markedsføre de herigennem skabte nye produkter. De opgaver, som her skal løses, er i mange henseender af en sådan karakter og størrelse, at de nødvendiggør en indsats fra det offentlige. Kun enkelte meget store virksomheder råder over tilstrækkelige ressourcer, herunder kapital, til at kunne gøre en selvstændig indsats på området.

Opgavernes løsning påkalder derfor et udbredt samarbejde både mellem de enkelte virksomheder og mellem virksomhederne og det offentlige. Det gælder i særlig grad for de mindre lande, herunder Danmark, hvor industrien overvejende består af små og mindre virksomheder.

Den hjemlige debat om den industripolitiske udvikling har i høj grad været optaget af denne problematik. Der foretager sig til emnets belysning mange værdifulde bidrag. Dette gælder bl. a. Jydsk Teknologisk Instituts jubilæumsskrift „Teknologikløften“ fra september 1968, den af Dansk Ingeniørforening afgivne betænkning fra november 1968, „Teknisk Samordning i Danmark“, og betænkningen „Industrial Innovation i Danmark“, der blev afgivet i maj i år af et udvalg nedsat af Akademiet for de tekniske Videnskaber i samråd med Forskningens Fællesudvalg.

Regering og folketing har også taget del

[Handelsministeren.]

i behandlingen af disse problemer. Dette høje ting beskæftigede sig for nylig med sider af denne problemkreds på grundlag af det af flere socialdemokratiske folketingsmedlemmer den 16. oktober 1968 fremsatte forslag til folketingsbeslutning om fremme af forskning og produktudvikling i erhvervslivet og fremme af kontakten mellem erhvervslivet og forskningen. Forslaget blev efter første behandling i tinget den 15. november 1968 behandlet i udvalg, der den 26. september i år afgav enstemmig beretning, hvori det bl. a. hedder: „Sidstnævnte møde bestyrkede udvalget i den opfattelse, at der er behov for en øget støtte til erhvervslivet til produktudvikling og erhvervsforskning. Det har dog endnu ikke af tidsmæssige grunde været muligt for udvalget af tilendebringe sine overvejelser over, under hvilken form denne støtte bør etableres.“ Forslaget er den 8. oktober 1969 genfremsat af de oprindelige forslagsstillere sammen med folketingsmedlem Jørgen Peder Hansen. Efter en stort set positiv modtagelse er forslaget henvist til et udvalg på 17 medlemmer, jfr. Folketingstidende 1969-70 sp. 1079-92.

I første halvdel af 1969 afholdt regeringen en møderække på Marienborg, hvor vi med repræsentanter for industrien, forskningen og fagbevægelsen drøftede en række industrielle udviklingsproblemer, herunder den vekselvirkning mellem industri og forskning, som dette lovforslag tager sigte på. Lovforslaget er også inspireret af de drøftelser, der her fandt sted.

Den offentlige støtte her i landet til den tekniske forskning har hidtil overvejende været koncentreret om uddannelsen af forskere, udbygningen af de tekniske forskningsmuligheder, der er knyttet til de højere læreanstalter og til andre offentlige institutioner, der beskæftiger sig både med fri forskning og med målforskning, samt oprettelse og tilskud til udbygningen af en række serviceinstitutioner til fremme af den tekniske udvikling inden for industrien som de teknologiske institutter, forskningsinstitutterne under Akademiet for de tekniske Videnskaber, de tekniske oplysnings- og dokumentationstjenester m. v.

Ved lov nr. 169 af 11. maj 1966 oprettedes Statens lånefond for erhvervsforskning, og der blev herved skabt begrænsede

muligheder for at støtte forsknings- og udviklingsarbejdet i danske industrivirksomheder. Dette fond kan yde lån til finansiering af konkrete forsknings- og udviklingsprojekter, der tilsigter iværksættelse af nye produktioner eller nye produktionsmetoder.

Fra mange sider, bl. a. fra Danmarks teknisk-videnskabelige forskningsråd, bestyrelsen for erhvervsforskningsfondet og fra de tidligere nævnte udvalg, er der peget på, at denne støtte er utilstrækkelig. Fra alle sider synes der at være enighed om, at fondet, hvis det virkelig skal kunne få betydning for den industrielle udvikling gennem støtte til forsknings- og udviklingsarbejdet i danske erhvervsvirksomheder, dels må have sit virkefelt udvidet, dels må have stillet øgede midler til rådighed. Dette er også et synspunkt, der fra flere sider blev understreget under de førnævnte Marienborgmøder.

Ved kgl. resolution af 4. september 1969 er Statens lånefond for erhvervsforskning med virkning fra den 1. september 1969 overført fra undervisningsministeriets til handelsministeriets forretningsområde. Hensigten med dette ressortskifte har været at forberede den ændring af fondets muligheder, som der lægges op til med det foreliggende lovforslag, samt at samordne og integrere fondets virksomhed med den lovgivning om erhvervsfremmende foranstaltninger, som i forvejen hører under handelsministeriets forretningsområde. Det drejer sig her om centrale industripolitiske udviklingsproblemer, hvor en sådan koordination er nødvendig, hvis det tilsigtede mål — at gøre det muligt for dansk industri at følge med og gøre sig selvstændigt gældende i den tekniske udvikling — skal kunne nås.

Forskning, som den foregår på højere læreanstalter, i forskningsinstitutter m. v., er nødvendig, men gør det ikke alene. Forskningsresultaterne skal udnyttes og omsættes i industriel produktion, og hertil er meget andet fornødent, som jeg har peget på i det før sagte. Ikke mindst er finansieringen her noget helt centralt, og jeg tror derfor, det er værdifuldt, at dette fonds virksomhed samordnes med den lovgivning om finansiel støtte til erhvervsudvikling, som administreres af handelsministeriet. Også med den tekniske ekspertise, som findes i de under handelsministeriet hørende

[Handelsministeren.]

institutioner, direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, statsprøveanstalten, standardiseringsrådet og de teknologiske institutter, vil fondet kunne etablere et værdifuldt samarbejde.

At de problemer, der er forbundet med den fra flere sider efterlyste teknologiske samordning, ikke er løst hermed, er regeringen naturligvis klar over. Men jeg mener, at der med dette lovforslag er taget et skridt i den rigtige retning, hvis man ved teknologi forstår den proces, hvorigennem den tekniske forsknings resultater udnyttes til erhvervsmæssige fremskridt.

Med det nu fremsatte forslag om oprettelse af Fondet til fremme af teknisk og industriel udvikling søges dette formål fremmet. I forhold til det bestående fond vil virkefeltet blive udvidet, dels således at bistanden til forsknings- og udviklingsarbejdet i danske erhvervsvirksomheder vil kunne ydes også på anden måde end som lån, dels således at bistanden udvides til også at kunne omfatte andre led i innovationsprocessen. Dette gælder således de ofte meget nødvendige markedsundersøgelser, før et udviklingsarbejde sættes i gang, og en række af de konstruktions- og modningsarbejder, afprøvninger, formgivning og eventuel udvikling og konstruktion af særligt produktionsudstyr m. v., som i forbindelse med frembringelse af et forskningsresultat er nødvendige for at kunne udnytte dette kommercielt. Bistanden skal derimod ikke kunne udstrækkes til også at omfatte den egentlige anlægs- og driftsfinansiering, hvortil der eventuelt vil kunne ydes støtte gennem anden lovgivning.

Som et middel til fremme af den industrielle og tekniske udvikling skal fondet også kunne yde bistand ved indgåelse af udviklingskontrakter. Herved forstås, at fondet indgår aftale med en virksomhed, et forskningslaboratorium el. lign. om udvikling for fondets regning og risiko af et nyt produkt, et nyt materiale eller en ny produktionsproces, som det anses for gavnligt for samfundet at få udviklet. Initiativet til indgåelse af en udviklingskontrakt kan både udgå fra fondet selv og fra anden side. Initiativet kan således komme eller påkaldes fra en offentlig institution, der herigennem kan få udviklet et produkt,

der opfylder særlige formål, specifikationer el. lign., et produkt, som vedkommende institution er bruger af og derfor ønsker sat i produktion. Arbejdsfeltet er her overordentlig stort — hospitaler, skoler, militær, trafik m. v.

Det drejer sig her om en form for forberedelse og tilrettelæggelse af det offentlige indkøb, som der i dag kun gøres brug af i ringe omfang i Danmark, dels fordi der ikke er tradition herfor, dels fordi de indkøbende styrelser ikke mener at kunne afsæ midler til et udviklingsarbejde, som naturligvis altid vil være forbundet med en vis risiko. Erfaringer fra andre lande, hvor fremgangsmåden med udviklingskontrakter i forbindelse med offentlige køb er mere udbredt end her i landet, viser, at der er grund til at tro, at fondet på dette område kan gøre en gavnlig indsats, selv om jeg er klar over, at det er en vanskelig opgave, og at det vil tage sin tid at vinde forståelse for systemet.

Som et stort nyt felt, der her åbner sig, vil jeg i øvrigt gerne pege på forureningsproblematikken. Der vil her blive påkaldt en bred indsats fra det offentlige i forureningsbekæmpelsen. Også hertil er forskning og teknik nødvendig, og på mangfoldige områder vil der blive brug for ved forskning og udvikling at få tilvejebragt de rette midler og metoder til disse formål. Jeg så meget gerne, om fondet fik en central betydning ved formidlingen af det nødvendige samarbejde mellem industrien og det offentlige ved løsningen af denne opgave.

Naturligvis vil udviklingskontrakter også kunne komme på tale uden for det område, hvor det drejer sig om produkter, der købes af det offentlige. Formålet vil også kunne være at udvikle produkter, der kan danne basis for nye produktions- og brug uden for den offentlige sektor. Initiativet til sådanne udviklingskontrakter vil kunne udgå fra erhvervsvirksomheder, teknikere, opfindere og efter omstændighederne fra fondets bestyrelse. Det er naturligt at forudsætte, at fondet i sådanne tilfælde sikrer sig en andel af den mulige gevinst.

Efter forslaget er der endvidere åbnet mulighed for, at fondet kan tegne aktier i danske selskaber, hvis virksomhed er afhængig af udviklingsarbejde, når en sådan form for bistand findes mest hensigtsmæs-

[Handelsministeren.]

sig, ligesom fondet på anden måde, f. eks. ved at stille ekspertviden til disposition eller ved publikationsvirksomhed, skal kunne bidrage til forskningsresultaters formidling til danske erhvervsvirksomheder.

Fondet skal som hidtil kunne bidrage til forsknings- og udviklingsprojekter i erhvervsvirksomhederne ved ydelse af lån, men der er også åbnet mulighed for, at bistanden helt eller delvis kan gives som tilskud. Det er fondets bestyrelse, der her må tage stilling til de enkelte projekter, men jeg vil gerne — og jeg ved mig her i overensstemmelse med flere medlemmer af det høje ting — give bestyrelsen det ord med på vejen, at jeg meget gerne ser, at man er opmærksom på de ideer og projekter, der undertiden undfanges af mindre erhvervsdrivende og folk i øvrigt, som savner forudsætningerne for at føre deres ideer ud i praksis.

Jeg finder det her rigtigt at understrege, at fondets virksomhed naturligvis vil være forbundet med risiko. Med ethvert forskningsprojekt er der forbundet den risiko, at det ikke indfrier de stillede forventninger. Denne uundgåelige risiko bør man have i erindring, også når det konstateres, at fondsmidler har været investeret i projekter, som ikke gav noget positivt resultat. Stillede man det krav, at fondets midler kun måtte anbringes i sådanne forsknings- og udviklingsarbejder, som næsten med sikkerhed kunne siges at føre frem til målet, ville det være det samme som at fornægte den idé, der ligger bag fondet, som jo netop er at gøre det muligt at tage en risiko. Disse betragtninger gælder, hvad enten fondets bistand ydes i form af lån eller tilskud.

Bestyrelsen, der administrerer fondet, skal repræsentere industriel, finansiel, afsætningsmæssig og teknisk sagkundskab. Bestyrelsen fastsætter vilkårene for fondets bistand og kan herunder også betinge fondet andel i det økonomiske udbytte af projektet. Også det nye fond skal, på lignende vilkår som det tidligere, kunne deltage i risikoen for, at et projekt ikke fuldendes. Der er herudover åbnet mulighed for, at fondet — når den, der har modtaget bistand, ikke selv ønsker at disponere over resultatet — kan overtage og videreføre projektet.

Statskassen stiller midler til rådighed for fondet. På de årlige finanslove optages både de beløb, som skal tilgå fondet fra statskassen, og de renter og afdrag m. v., som i øvrigt forventes at tilgå fondet i det pågældende år. Der er således ikke herved foreslået nogen afvigelser fra den sædvanlige finanslovsprocedure.

For at understrege den vekselvirkning mellem det private og det offentlige initiativ, som fondet gerne skulle være eksponent for, er der åbnet mulighed for, at fondets bestyrelse kan søge at tilvejebringe midler til fondets virksomhed fra anden side, f. eks. fra pengeinstitutter, fonds, legater og andre, som kunne være interesseret i at støtte opgaver af samfundsmæssig betydning. Det er fundet rigtigt, at handelsministeren skal give samtykke til modtagelsen af sådanne midler. Imidlertid vil jeg ikke blot være indstillet på at give mit samtykke i alle tilfælde, hvor midlerne ikke er klausulerede på en sådan måde, at det ikke vil være stemmende med fondets hele virksomhed, men jeg vil være positivt interesseret i, at der kommer realiteter bag bestemmelsen, og vil om fornødent gerne forsøge at gøre en indsats herfor til støtte for bestyrelsen. De private midler skal efter forslaget forvaltes særskilt; jeg mener, at der herigenem er skabt den bedste baggrund for at udnytte mulighederne for at supplere statsens indskud med midler fra anden side.

På det sekretariatsmæssige plan vil man søge at gennemføre en samordning med de øvrige erhvervsfremmende foranstaltninger, der administreres af handelsministeriet. Det er klart, at det er nødvendigt, at fondsbestyrelsen og sekretariatet fortsat arbejder snævert sammen med Danmarks tekniskvidenskabelige forskningsråd og dets sekretariat. Fondsbestyrelsens og forskningsrådets gensidige kendskab til hinandens arbejde vil være af afgørende betydning for et godt resultat af begges virksomhed.

Fondets arbejde er af en karakter, der gør det nødvendigt, at der knyttes højt kvalificeret arbejdskraft til dets sekretariat. Udgifterne hertil skal afholdes af fondets midler. Antallet og arten af medarbejdere ved fondets sekretariat vil sandsynligvis komme til at veksle, afhængigt af de aktuelle opgavers antal og karakter. I alle tilfælde er det nødvendigt for effektivt at kunne

[Handelsministeren.]

støtte den tekniske og industrielle udvikling her i landet, at fondets bestyrelse har mulighed for at administrere sekretariatet selvstændigt og smidigt. Skal fondet få virkelig betydning for vor industrielle udvikling, vil det stille store krav til både bestyrelsen og sekretariatet bl. a. i form af en aktiv indsats for at fremkalde de initiativer, fondet skal bygge på.

Efter lovforslaget er det pålagt bestyrelsen at afgive en årsberetning og i forbindelse hermed udtale sig om den tekniske og industrielle udvikling og fremkomme med eventuelle forslag, der kan fremme denne. Denne beretning vil naturligvis blive stillet til rådighed for folketinget, og forhåbentlig vil den kunne bidrage til at orientere tingets medlemmer om nogle af de tekniske og industrielle udviklingsproblemer, som særlig er aktuelle i tiden.

Det er et væsentligt område inden for vor erhvervsudvikling, dette lovforslag behandler. Og det drejer sig om en problemkreds, som ikke er løst alene med dette lovforslag. En indsats må påkaldes også fra mange andre sider. Det gælder bl. a. kontakten mellem den tekniske forskning, der foregår på vore højere læreanstalter, og den forskning og produktion, der foregår ude i virksomhederne. Den før omtalte betænkning, „Industrial Innovation i Danmark“, stiller en række konkrete forslag vedrørende disse forhold — forslag, som jeg ved er under overvejelse og for nogles vedkommende allerede under gennemførelse.

Som den minister, der har industriens forhold under sit forretningsområde, vil jeg gerne medvirke til at skabe forståelse for disse problemers betydning og bidrage til deres løsning. Om det foreliggende lovforslag kan give anledning til en debat også omkring de videre perspektiver i denne sag, ville jeg hilse med glæde.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Jeg har herved den ære at fremsætte forslag til lov om erstatning for tab som følge af ringbakteriose i kartofler.

Denne alvorlige kartoffelsygdom har alle-

rede forvoldt en del vanskeligheder, og det er derfor ønskeligt at gå i gang med en mere systematisk udryddelseskampagne mod sygdommen.

Sygdommen overføres kun med smittede læggekartofler. Smitten af disse kan være sket fra moderplanten eller ved berøring med andre inficerede knolde eller inficerede redskaber og maskiner eller sække eller kasser. Svage angreb kan ikke ses, hvorfor sygdommen ikke kan luges bort. Den eneste mulighed for en sikker udryddelse er at benytte læggekartofler, som efter indgående undersøgelser er fundet sunde, og derefter sørge for, at de nye kartoffelpartier ikke udsættes for smitte. Arbejdet med at fremskaffe de nye partier er i gang.

En forudsætning for, at udryddelsen kan lykkes, er, at angreb anmeldes til statens plantetilsyn, men da der i de vigtigste tilfælde ikke er hjemmel til at udbetale erstatning, og da tabene kan være meget følelige for den enkelte, kan det ikke udelukkes, at den pågældende føler sig fristet til at fortie angrebet, der således vil udgøre en latent fare for ny smitte.

Det foreslås derfor, at der tilvejebringes mulighed for at udbetale en billigheds-erstatning.

Derved bliver der grundlag for at forlange, at alle avlere skal anskaffe nyt læggemateriale eller — som det siges i daglig tale — foretage udskiftning af læggemateriale.

Om det læggemateriale, der i dag kan tilbydes avlerne, haves der ikke 100 pct. sikkerhed for sygdomsfrihed, men alligevel må sådant kontrolleret materiale anses for væsentlig sikrere end det ukontrollerede, selv om det i den første periode ikke kan udelukkes, at der sker smitte. Efterhånden som der udskiftes til bedre læggekartofler, må smittetrekvensen påregnes at falde, således at der er et rimeligt håb om, at sygdommen vil være helt udryddet i løbet af 10 år, når samtlige marker er tillagt med „afkommet“ efter de sygdomsfrie kartofler.

Udskiftningen må gentages ca. hvert 2. år. Lovforslaget vil således udgøre et væsentligt bidrag til sygdommens udryddelse.

Med disse bemærkninger og under henvisning til de bemærkninger, der ledsager forslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i folketinget.